

NOUS MONS

Al despertar vaig intentar dormir-me de nou per no repetir el mal son dia rere dia. Però era tan forta la por que vaig acabar alçant la mirada, tot el meu voltant era irreconeixible. Només volia saber si hi era a prop. Ja m'havia passat més d'un cop, no saber on ets i al cap d'uns mesos acabar-te familiaritzant amb el lloc per estar allà tirada. Només poder respirar aire fresc quan s'obre la porta, aquells eren sens dubte els millors o pitjors moments del dia. Eren tantes les marques i ferides que envoltaven i interioritzaven el meu cos.. Tant de bo tot s'acabés, tant de bo algú s'adonés.

Durant tot aquell dia en la nova estància no vaig sentir res. Ni un soroll, tan sols de cop de porta. Ni una oloreta a el més mínim menjar, res. Vaig decidir obrir la porta de la meva habitació de dos metres quadrats, que mai m'havia atrevit a obrir. No vaig notar el més mínim indici d'alguna presència. Vaig somriure, com mai ho havia fet. I vaig fer l'acte que marcaria tota la meva vida, vaig sortir corrents com mai ho havia fet. Vaig arribar a una llunyana carretera, per un petit camí de sorra i herbes. No vaig poder fer més de cinquanta metres abans em mareges i caigués damunt l'asfalt, segurament per falta de nutrició.

Al despertar-me estava en una gran habitació, l'habitació d'un hospital. De cop aparegué algú per la porta, era el metge. Només veure'l el pit em començà a palpitatar com mai, i el meu estímul fou amagar-me sota els llençols. Ell va entrar i començà a parlar-me. Jo de tanta por que tenia no l'escoltava. Al minut, vaig acabar demanant-li que si us plau que no em toqués, que no em pegués, que seria bona. Ell va estranyar-se moltíssim, i em va intentar calmar, això si, respectant distàncies.

Em va explicar com havia arribat a l'hospital i després només em feia preguntes, calmadament i amb pauses perquè ho pogués assimilar. Jo només vaig saber respondre que ell em deia "preciosa", no sabia res més de mi.

Així van passar tres mesos; plens de preguntes, explicacions, cares, psiquiatres, mesos agoviants, protegits, pensant i reflexionant...

Durant tot aquest nou trajecte m'havien dit que no hi havia cap home en aquest món, capaç de tractar a algú del sexe oposat malament, només per això, i que ni tant sols ho havien sentit dir. Es més, m'havien arribat a dir que mai havia succeït cosa semblant en aquest planeta.

Un dia en Marc va venir per explicar-me que volien que convisqués amb una família d'acollida, no tenia a ningú.

Vaig arribar a la casa un dijous al la tarde, tenien un gran jardí i la casa era molt maca i gran. Allà vivia un matrimoni i el seu fill Joan, de disset anys. El primer dia no vaig fer gaire; acomodar-me a l'habitació, sopar i marxar al llit ben d'hora.

Al dia següent vaig llevar-me, els pares treballaven i en Joan estava a l'institut. Vaig decidir encendre la televisió. Aquella va ser la primera vegada que vaig poder veure la televisió normal i corrent, no la de l'hospital que tot era per fer-me visualitzar el que no aconseguia veure. Això em va sorprendre moltíssim. Vaig veure un anunci d'una marca de roba interior per noi, anaven totalment destapats, només portaven els calçotets. El següent va ser un anunci de roba masculina i... hi havia pantalons curts fins les galtes del cul i de samarreta una camisa de màniga curta. Vaig pensar que aquella roba, almenys el pantalons eren massa curts per un noi. Al cap d'uns minuts vaig veure un anunci de roba femenina on no es mostrava ni tant sols la silueta de la dona, això era pràcticament nou per a mi. I així no vaig parar de mirar la tele... S'estaven creant molts dubtes en la meva ment. Pensava en tot el que m'havien dit els metges de que la discriminació no podia existir, que era impossible...

A partir d'aquell dia vaig fer sempre el mateix, seure davant d'una capsa elèctrica per preparar-me al que em podria arribar en un futur o per qüestionar-me a mi mateixa que es el que m'havia passat durant tots aquests anys. No em sentia corrent, tot era nou. L'ambient, la vestimenta, el parlar... Tot era genial, i per això volia una explicació coherent.

La meva nova mare no s'insinuava al pare, no li calia. Ni amb la vestimenta, ni verbalment, ni amb mirades... S'estimaven moltíssim però per mi seguia sent molt estrany i diferent. Ens repartíem les feines domèstiques. A mi em va tocar podar les males herbes del jardí i a en Joan fregar els plats. Només que ens ho digués la mare vaig proposar de fer-ho a l'inrevés. Ells em van preguntar el per què, i jo els hi vaig respondre que un home era incapaç de rentar els plats. Em vaig quedar sense paraules a la reacció de tots ells. Van riure de tal manera que em vaig quedar sense paraules. Aquella setmana va ser tot molt igual

també. Vaig descobrir que les dones no es depilaven i que moltes tenien el cabell curt, això com altres moltíssimes coses.

Va ser aleshores quan vaig entendre que la discriminació estava ficada al meu cap, que era irreal i que ho havia de deixar tot de banda. Vaig decidir començar de nou gaudint, i sense pensar en el passat, pensant en la meva nova vida i que tenia molt per davant. Sobretot volia disfrutar de la meva família.

Ara estem al 2080 i sóc astrònoma, sempre m'ha apassionat ja que el cel era l'únic que veia al cau. Ara coneixem més de 100 nous planetes i alguns d'ells amb éssers vius molt semblants a nosaltres. L'únic que canvia de cada planeta és que tots tenen trets diferents, molt puntuals. I ara sé el per què del...

-Per què jo?

Nom: Laura Moya Demures

Curs i grup: 3r E

Nom professora: Joana Llordella